

РЕШЕНИЕ

№ 3004

гр. София, 10.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 05.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **1576** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано по жалба на С. Б. Р., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 2153-21-238 от 20.08.2018г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение подадената от нея жалба срещу разпореждане № [ЕГН]/46 от 15.06.2018г. на Ръководителя по пенсионното осигуряване.

В жалбата са се излагат твърдения за незаконосъобразност на оспорения акт, като жалбоподателката счита, че нито са преценени относимите доказателства, нито е проведено обстойно изследване на случая, за да се установи обективната истина респ. да се приложи правилно материалния закон. Според изложеното в жалбата, неправилно директорът на ТП на НОИ е кредитирал УП-3 с изх. № 53/07.06.2018г., вместо правилното УП-3 с изх. № 85/12.04.2012г. Иска отмяна на Решение № 2153-21-238 от 20.08.2018г. на директора на ТП на НОИ С. – град.

В съдебно заседание жалбоподателката лично и чрез адв. И. поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Представя писмени бележки.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ [населено място], чрез процесуален представител юрк. М., моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Със заявление вх. № 2113-21-1976/30.03.2018г. жалбоподателката С. Б. Р. е поискала да ѝ бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. Към заявлението е представен обр. УП-3 № 85/12.04.2012г., издаден от [фирма]. Въз основа на представените документи е установено, че С. Б. Р. отговаря на предпоставките на чл.69б, ал.1 от КСО за навършена възраст. С оглед на това с разпореждане № [ЕГН] от 02.05.2018г. на жалбоподателката е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69б, ал.1 от КСО, с начална дата на пенсията 11.03.2018г. при следните данни: зачетен осигурителен стаж от първа категория 10 години 07 месеца и 15 дни и от трета категория 23 години и 04 месеца. След превръщането на осигурителния стаж от първа категория към трета по реда на чл.104 от КСО общото количество на осигурителния стаж възлиза на 41 години и 15 дни 01 трета категория и заедно с навършената към датата на заявлението/30.03.2018г./ възраст 53 години и 04 дни формира изискуемия сбор от 94 точки. Пенсията е отпусната в минимален размер до определянето ѝ по реда на КСО в действителен размер.

В хода на административното производство по определянето на пенсията в действителен размер са установени несъответствия между нормативната уредба, регламентираща категоризирането на труда съгласно действащия до 31.12.1999г. Правилник за категоризиране на труда при пенсиониране/ПКТП/ и предложението на осигурителя [фирма] за категоризирането на труда според заеманите длъжности, направено в удост. обр.УП-3 № 85/12.04.2012г., издадено от [фирма]. В тази връзка с цел изясняване на заеманите от С. Б. Р. длъжности, както и уточняване на конкретните цехове, в които е работила, до осигурителя „С.“ АД е отправено искане за проверка на издадения обр.УП-3 № 85/12.04.2012г., в частта, касаеща периода от 01.09.1988г.-16.05.1990г. /1 год. 08 мес. и 15 дни/, през който жалбоподателката е заемала длъжността окачествител, ОТКК, ЦКЛ - Помпена станция и за който период е направено предложение трудът да се категоризира от първа категория по т.6в от ПКТП/отм./, и за периода от 01.10.1990г.-01.11.1994г. /04 год. и 1 мес., когато тя е заемала длъжност хранвач Помпена станция, за който период също е направено предложение трудът да се категоризира от първа категория по т.6в от ПКТП/отм./.

В отговор е получено ново удостоверение обр.УП-3 с изх.№ 53/07.06.2018г., в което е посочено, че се анулира обр.УП-3 № 85/12.04.2012г. като грешно издадено. При съпоставка на двете удостоверения се установява, че в удост. обр.УП-3 № 85/12.04.2012г. е било направено предложение за категоризиране от първа категория по т.6в от ПКТП на осигурителния стаж за периода 01.09.1988г.-16.05.1990г. /1 год.08 мес. и 15 дни/, положен на длъжност окачествител-ОТКК, ЦКЛ-Помпена станция, докато в новоиздаденото удостоверение обр.УП-3 с изх. № 53/07.06.2018г. за същия период и същата длъжност е направено предложение за категоризиране на труда от втора категория по т.42 от ПКТП, като е посочено, че трудът е полаган в ОТКК, ЦЗЛ. С писмо изх.№ 36/07.06.2018г. [фирма] потвърждава информацията, отразена в новоиздаденото удостоверение обр.УП-3 с изх.№ 53/07.06.2018г., като пояснява, че в периода 01.10.1990г.-01.11.1994г. лицето е работило като хранвач в Помпена станция, която е част от цех Антипиретици и че за този период са внасяни осигурителни вноски за първа категория труд.

След изясняване на заеманите длъжности в конкретните цехове по периоди, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е изготвило доклад, съдържащ предложение за зачитане на осигурителния стаж в [фирма], както следва: 09.08.1983г.-01.09.1988г. /5 год. 0 мес. и 22 дни/ на длъжности окачествител и

машинист на печат в цех А.- от трета категория; 01.09.1988г.-16.05.1990г./1 год.08 мес. и 15 дни/ на длъжност окачител-ОТКК, ЦЗЛ от взора категория по г.42 от ПКТП; 16.05.1990г.-01.10.1990г. /04 месеца/ на длъжност машинист печат и опаковка-Цех А. от трета категория; 01.10.1990г.-01.11.1994г./04 год. и 01 месец/ па длъжност захранвач Помпена станция-цех Антипиретици от първа категория по т.бв от ПКТП; 01.11.1994г.-01.09.1999г./04 год. и 10 мес./ на длъжност лаборант в цех Антипиретици от първа категория по т.бв от ПКТП;01.09.1999г.-31.12.1999г./04 месеца/ на длъжност работник по допълнително обслужващи дейности в цех Т., видно от удост.обр.УП-2 № 155/26.06.2015г., изд. от [фирма].

Органите по пенсионното осигуряване са приели, че заеманата от жалбоподателката длъжност окачител-ОТКК в ЦЗЛ /Ц. заводска лаборатория/ в периода 01.09.1988г.-16.05.1990г. /1 год.08 мес. и 15 дни/ не се обхваща от разпоредбата на чл.бв от ПКТП, тъй като не е свързана пряко нито с производството на антипиретици, нито фигурира като длъжност сред изрично изброените длъжности в цех „Химичен и в цех „Универсален”, имащи право да ползват първа категория труд, поради което не следва да се определя като труд от първа категория. Длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело този труд по условията на втора категория по т.42 от ПКТП, както е предложено в удостоверение обр.УП-3 с изх.№ 53/07.06.2018г.

Въз основа на новоиздаденото удостоверение обр.УП-3 с изх.№ 53/07.06.2018г., с което е анулирано предходно издаденото удост. обр.УП-3 № 85/12.04.2012г. длъжностното лице по пенсионно осигуряване е извършило нова преценка па правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателката и е приело, че същата няма право на пенсия по условията на чл.69. ал.1 от КСО към датата на заявлението - 30.03.2018г. С. Р. отговаря на условието за навършена възраст, но не отговаря на условието на чл.69б, ал.1 от КСО за наличие на 10 години осигурителен стаж от първа категория, както и на условието за сбор от осигурителния стаж и възрастта 94 точки. Поради това е издало процесното разпореждане № [ЕГН]/46 от 15.06.2018, с което е отменено Разпореждане № [ЕГН]/02.05.2018г., отказано е отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателката и е постановено надвзетата пенсия за периода 11.03.2018г.-01.06.2018г. да се събере от осигурителя [фирма].

Разпореждането е оспорено пред директора на ТП на НОИ [населено място] с жалба вх. № 1012-21-919/19.07.2018 г. С Решение № 2153-21-238/20.08.2018г., издадено от името на директора на ТП на НОИ, жалбата е оставена без уважение като неоснователна.

Като доказателства по делото са приети административната преписка, както и доказателства относно компетентността на административния орган. Приети по делото са и представените от жалбоподателката писмени доказателства и са събрани гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели на жалбоподателя, чиито показания съдът намира за логични и непротиворечиви с писмените доказателства по делото.

Изслушано е заключение по допуснатата счетоводна експертиза, неоспорено от страните, което съдът кредитира като компетентно и правилно с оглед установяване на фактическото работно място на жалбоподателката респ. мястото (цех, помещение и т.н.), където жалбоподателката реално е полагала своя труд.

От установената фактическа обстановка Административен съд София град, III- то отделение, 7-ми състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото оспореното решение № № 2153-21-238 от 20.08.2018г. на директора на ТП на НОИ С. – град е връчено на неговия адресат на 12.09.20218 г.

лично, а жалбата срещу него е подадена на 25.09.2018г., поради което е подадена в срока по чл. 118, ал.1 КСО, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ КСО разпорежданията за отказ или за неправилно определяне или изменение на пенсиите се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Процесното Решение № 2153-21-238/20.08.2018г. е издадено в рамките на материалната, териториална и времева компетентност на директора на ТП на НОИ – С.-град. Решението е подписано от В. Я. „за директор“ ТП на НОИ при условията на заместване, като видно от приложената по делото заповед № 1016-40-0772/18.07.2017г. същата е определена да изпълнява функциите на директора при негово отсъствие, а за периода на издаване на процесното решение директорът на ТП на НОИ е бил в разрешен годишен отпуск, съгласно заповед №18660 от 13.08.2018г. на управителя на НОИ. При издаване на оспорения акт не се констатира допуснати съществени процесуални нарушения и е спазено изискването за форма с оглед разпоредбите на чл. 117, ал. 3 и ал. 5 КСО вр. чл. 59 АПК.

Потвърденото с решението на директора на ТП на НОИ Разпореждане № [ЕГН]/46 от 15. 06.2018г. на длъжностното лице по „ПО“ в ТП на НОИ – [населено място] Д. също е издадено от компетентен съгласно чл. 98, ал. 1, т. 1 КСО орган, видно от Заповед № 134/19.07.2013 г., издадена от директора на ТП на НОИ – С.-град и в предвидената от закона форма.

Жалбоподателката е подала заявление за отпускане на пенсия по чл.69б от КСО. Съгласно ал.1 на посочената разпоредба в редакцията ѝ, приложима към датата на подаване на заявлението, лицата, които са работили 10 години при условията на първа категория труд, придобиват право на пенсия при следните условия: 1. навършили са възраст до 31 декември 2015 г. 47 години и 8 месеца за жените и 52 години и 8 месеца за мъжете и имат сбор от осигурителен стаж и възраст 94 за жените и 100 за мъжете; 2. от 31 декември 2015 г. възрастта по т. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца за мъжете и с по 4 месеца за жените до достигане на 55-годишна възраст.

Предмет на спора по същество в случая е, дали стажът, натрупан от жалбоподателката на длъжността окачител-ОТКК в ЦЗЛ за периода 01.09.1988г.-16.05.1990г, следва да бъде зачетен като такъв за първа категория труд, както се поддържа в жалбата, или като такъв втора категория – както са приели органите по пенсионното осигуряване. От отговора на този въпрос зависи дали жалбоподателката притежава 10 години стаж при първа категория, което е релевантно за преценката дали отговаря на условията за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69б, ал.1 КСО.

Правилата относно категориите труд в процесния период се съдържат в Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране (ПКТП). Разпоредбата на т.6в от същия

предвижда, че от първа категория са в производството на антипиретици (аналгин, амидофен) и фенилметилпиразолон, на работещите във фирма "С." в цех "Химичен": апаратчик, технолог, началник на смяна, електротехник и шлосер и в цех "Универсален": апаратчик, шлосер, електротехник, заварчик и инженерно-технически работници до началник на цех включително.

Така цитирана разпоредбата предвижда хипотези, разграничени по място на работа и по характер на производството. Според същата, за да се признае за първа категория труд по тази точка от ПКТП следва трудът да е свързан непосредствено с производството на антипиретици и фенилметилпиразолон, без оглед на конкретно заеманата длъжност, или да е полаган в цеховете „Химичен“ или „Универсален“ при осигурителя „С.“, но само ако е извършван на някоя от конкретно посочените длъжности или ако заеманата длъжност попада в обхвата „инженерно-технически работници“ до началник на цех включително“.

От доказателствата по делото, разгледани в тяхната съвкупност, не може да се приеме, че трудът на жалбоподателката Р. за периода 01.09.1988г. до 16.05.1990г. попада именно в обхвата на т.6в от ПКТП (отм.).

В случая не е спорно между страните, както и се установява категорично и от събраните по делото доказателства, че в процесния период от 01.09.1988г. до 16.05.1990г. (1 година, 8 месеца и 15 дни) жалбоподателката е заемала длъжността окачествител с място на работа – Ц. заводска лаборатория. Доколкото ЦЗЛ не е част от цех „Химичен“ или „Универсален“, а отделно, самостоятелно звено, полаганият от С. Р. труд не попада в обхвата на второто и третото предложение по т.6в от ПКТП. Без значение е какво е било естеството на осъществяваните от нея трудови функции, включително, че работата на самата ЦЗЛ е обслужвала другите цехове, сред които и посочените два цеха. В случая за първа категория по второто и третото предложение на т.6в от ПКТП се признава единствено трудът на работещите в посочените цехове, при това само ако длъжността на лицето е от кръга на посочените. Това обстоятелство се потвърждава и от приложените по делото допълнително споразумение от 31.08.1988г. към трудов договор III 669, заповед за прекратяване на трудовия договор и фишове за заплати. Видно от представените по делото ведомости за заплати за м.04.1990г. и м. 09.1988г., името на жалбоподателката фигурира във ведомостите за заплати от ЦЗЛ, за разлика от зачетените за осигурителен стаж от първа категория труд за периода от 01.10.1990г. -01.11.1994г., в който името ѝ вече фигурира във ведомостите на цех „Антиперетици“, както и за периода от 01.10.1990г. -01.11.1994г., в който период съгласно допълнително споразумение от 14.11.1994г., мястото на работа на жалбоподателката е именно в цех „Антиперетици“.

Макар и в допълнителното споразумение да е посочено ОТКК (за Помпена станция), това обстоятелство по никакъв начин не доказва, че трудът на жалбоподателката е положен в производствата и цеховете, попадащи в приложното поле на т.6в от ПКТП (отм.). Това не се установява и от заключението на вещото лице К. К., според което писмени доказателства, че жалбоподателката физически е работила в помпена станция няма. В заключението си, вещото лице изрично заявява, че информацията, че С. Р. е работила в помпена станция, независимо, че се води в ЦЗЛ, вещото лице е получило от служител в „С.“.

Обстоятелството, че С. Р. е получавала допълнително възнаграждение 35 лв. за условия на труд, отново не е индicia за категоризиране на труда по т.6в от ПКТП (отм.) от първа категория труд, при положение че не са налице регламентирани в

разпоредбата предпоставки. Допълнителни възнаграждения за условия на труд получават не само работещите при условията на първа категория труд. В конкретния казус, видно от представените фишове респ. ведомости за заплати, жалбоподателката е получавала допълнително възнаграждение за различните периоди в различен размер.

На следващо място, няма основание трудът да се категоризира като първа категория и по първото предложение на т.бв от ПКТП. Според съда, в посочената хипотеза спадат случаите, когато работникът е полагал труд в самия процес на производство на антипиретици (аналгин, амидофен) и фенилметилпиразолон. В случая жалбоподателката е заемала длъжност „окачествител“, която, видно от показанията на двамата свидетели, е била свързана с извършване на лабораторни анализи. Няма основание обаче този вид трудова дейност да се квалифицира като работа в производството на антипиретици и фенилметилпиразолон по смисъла на т.бв от ПКТП, тъй като доказателства в този смисъл липсват по делото. Нещо повече земаната длъжност „окачествител“ е втора категория по смисъла на т.42 от ПКТП (отм.). Следва да се отбележи и факта, че при осигурителя е съществувал цех „Антипиретици“, където жалбоподателката действително е работила, но в периода 01.10.1990г. – 01.11.1994г., което обстоятелство е и надлежно удостоверено. В този смисъл, ако извършваната от жалбоподателката трудова дейност действително е представлявала част от производството на антипиретици и фенилметилпиразолон, то нейното място на работа би било именно посочения цех, както например това е посочено за длъжността ѝ като хранач „Помпена станция“ в цех „Антипиретици“. Именно това дава отговор и на довода на жалбоподателката, че за работата в Помпена станция по отношение на друг осигурителен период ѝ е зачетен първа категория труд. Това твърдение действително е вярно досежно периода 01.10.1990г. – 01.11.1994г., но в случая органите на НОИ правилно са отчетели, че за заеманата от С. Р. длъжност в този период изрично е посочено като място на работа цех „Антипиретици“, което е дало основание стажът да бъде категоризиран по т.бв от ПКТП. За процесния период обаче няма основание да се приеме, че полаганият от жалбоподателката труд в периода 01.09.1988г.-16.05.1990г. попада в обхвата на т.бв от ПКТП, като същият следва да се категоризира като такъв от втора категория по т.42 от ПКТП, каквото е и предложението на осигурителя.

С оглед на горното, настоящата инстанция намира ,че правилно и напълно обосновано, органите по пенсионното осигуряване са отказали да зачетат процесния стаж като такъв, придобит при първа категория труд, и са го квалифицирали като такъв от втора категория.

Следователно, оспореното решение на директора на ТП на НОИ С. – град и потвърденото с него разпореждане № [ЕГН]/46 от 15.06.2018г. са законосъобразни и жалбата срещу тях следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото, претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски по делото следва да бъде отхвърлена, а искането на процесуалния

представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено за сумата от 100 лева, на основание чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл. 78, ал.8 ГПК.

Водим от горното и на основание чл. 118, ал. 2 КСО във връзка с чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София град, III отделение, 7 –ми състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Б. Р. срещу Решение № 2153-21-238 от 20.08.2018г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение подадената от нея жалба срещу разпореждане № [ЕГН]/46 от 15.06.2018г. на длъжностното лице по пенсионното осигуряване.

ОСЪЖДА С. Б. Р., ЕГН [ЕГН], да заплати на Националния осигурителен институт сумата от 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: